

РЕШЕНИЕ

№ 3551

гр. София, 03.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 23.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8779** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 23921 от 31.07.2019 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 26 – Г – 102 от 16.07.2019 г. по описа на Централно управление на Национална агенция за приходите (ЦУ на НАП), подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [улица], Г. станция Газ Л., представлявано от изпълнителния директор Г. С. И. чрез Адвокатско дружество „Г. и съдружници“, представлявано от адв. С. К. срещу Заповед № 10449 от 21.05.2019 г. за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ), издадена от Ж. И. А., на длъжност началник отдел „Оперативни дейности“ – В. Т., главна дирекция „Финансов контрол“ при ЦУ на НАП, потвърдена с решение № ГДФК – 57 от 18.06.2019 г. на директора на дирекция „Оперативни дейности“, ГД „Фискален контрол“.

С жалбата се моли съда да отмени оспорената заповед, тъй като е неправилна, незаконосъобразна, неотчитаща и неотразяваща релевантните за случая обстоятелства, немотивирана и несъответстваща на целта на закона. Твърди се, че в обжалваната заповед действителната фактическа обстановка е некоректно отразена, като релевантни обстоятелства са неволно или умишлено пропуснати. Излагат се подробни доводи по съществуващото на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. К., която поддържа

жалбата, предлага да се уважи, депозира писмено становище и претендира разноски. Ответникът – началник отдел „Оперативни дейности” – В. Т., главна дирекция „Финансов контрол” при ЦУ на НАП, редовно призван, не се представлява. Депозира писмено становище и претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.05.2019 г. е извършвана съвместна проверка с представители на икономическа полиция, Агенция „Митници“, Държавна агенция за метрологичен и технически надзор и Главна дирекция „Пожарна безопасност на населението“ в търговски обект – бензиностанция „Газ Л.“, находяща се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя, при която е констатирано, че бензиностанцията предлага за продажба горива – дизел, евродизел, бензин А95Н и пропан – бутан, масла, течност за чистачки и автоаксесоари. В обекта има монтирана и функционираща ЕСФП, свързано с фискален притер, което е свързано с компютърна конфигурация и програмен продукт „О. СИС“ и нивомерна система от одобрен тип. При проверката в обекта и последваща проверка в информационната система е установено, че наличната ЕСФП е предала некоректни данни за вида и количеството гориво, по дистанционна връзка, за дата 08.05.2019 г., за доставка на 3052,30 л., в едно с придружаващите документи. На посочената е доставено гориво – бензин А95Н в размер на 3997 л. с А. № 000000004524179 от 08.05.2019 г.

Тази фактическа обстановка е описана в Протокол за извършена проверка (П.) серия АА № 0362253 от 16.05.2019 г. Посочено е, че горното изпълнява състава на чл. 3, ал.3 от Наредба № Н – 18/2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изисквания към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин във връзка чл. 118, ал. 4, т.3 и ал. 6 във връзка с чл. 186, ал.1, т.1, б. „г” от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).Определен е срок на принудителната мярка от 14 дни запечатване на обекта.

Срещу оспорената заповед е депозирала жалба пред директора на дирекция „Оперативни дейности“, ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, който е отхвърлил жалбата с решение № ГДФК – 57 от 18.06.2019 г.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните от страните. По искане на жалбоподателя е допусната, изслушана и приета без оспорване съдебно счетоводна експертиза, която се кредитира от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК от надлежна страна, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

По въпроса за валидността на оспорената заповед, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно приетата по делото заповед № ЗЦУ – ОПР - 16 от 17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП.

По силата на чл. 186, ал.3 от ЗДДС принудителната административна мярка по ал. 1 се

прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "г" ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спазва реда за подаване на данни по чл. 118 в Националната агенция по приходите. Относимите разпоредби на чл. 118 ЗДДС в случая се тези на: алинея 6, според която всяко лице по ал. 1, извършващо доставки/продажби на течни горива от търговски обект, с изключение на лицата, извършващи доставки/продажби на течни горива от данъчен склад по смисъла на Закона за акцизите и данъчните складове, е длъжно да предава по дистанционна връзка на Националната агенция за приходите и данни, които дават възможност за определяне на наличните количества горива в резервоарите за съхранение в обектите за търговия с течни горива; алинея 10, според която данъчно задължено лице - доставчик/получател по доставка на течни горива, е длъжно да подава в Националната агенция за приходите данни за доставката и движението на доставените/получените количества течни горива, както и за промяната в тях; данните се подават на датата на данъчното събитие или на датата на възникване на промяна в обстоятелствата по електронен път с квалифициран електронен подпис. От друга страна нормата на чл. 3, ал. 3 от Наредба № Н – 18 от 13.12.2006 г. на министъра на финансите определя, че всяко лице по ал. 2 е длъжно да предава на НАП по установената дистанционна връзка и данни, които дават възможност за определяне на наличните количества горива в резервоарите за съхранение в обектите за търговия на течни горива; за тази цел като средство за измерване от одобрен тип се използва нивомерна измервателна система за обем на течни горива с информационен изход за свързване към централно регистриращо устройство на ЕСФП и подлежи на метрологичен контрол.

В същото време нормата на чл. 118, ал. 11 ЗДДС въвежда изключения, при които данни по алинея 10 не се подават. Едно от тях е това по т. 5 - получател за доставки, които е отчел като получени чрез електронната си система с фискална памет.

Между страните не се спори, че в процесния обект има монтирана и функционираща ЕСФП с нивомерна система от одобрен тип, както и че полученото на 08.05.2019 г. количество гориво бензин А95Н по А. е 3997 литра. Спорът между страните е свързан с отчетеното количество от нивомерната система – 3052, 3 л. Разминаването в количеството на получено гориво и отчетеното от нивомерната система се обяснява от приетата по делотот СТЕ и сервизен протокол № 2153806.06.2019 г.(л. 12) като „механично засядане на поплавъка на сондата в резервоара“, което не зависи от волята на жалбоподателя.

По делото липсват данни/твърденията, че неподаването на точни данни е станало в резултат на виновно поведение на задълженото лице, поради манипулация на системата или други подобни неправомерни действия. Всъщност обстоятелството, че получените количества горива са били коректно осчетоводени, прави лишено от логиката информацията за тях да не бъде подавана до НАП по електронен път и по този начин да е укривана.

Както бе посочено по – горе по делото е установено, че документите за доставка на въпросните количества горива са коректно въведени чрез клавиатура на ЕСФП и същите са налични със съответния номер в информационната система "Контрол на горивата", то това прави автоматично необоснована констатацията, че неподаване на данни лишава НАП от възможност да се определи наличното количество гориво в

резервоара на ЕСФП, а от там да бъде определен коректно размера на данъчните задължения.

Не на последно място следва да се посочи, че на базата на цитираните по - горе разпоредби дори да има извършено нарушение от страна на търговеца във връзка със задължението за предаване на данни по чл. 118 ЗДДС, то допуснатото нарушение не е толкова съществено и определеният срок за налагане на ПАМ се явява в нарушение с принципа за съразмерност, установен с чл. 6 АПК.

С оглед на всичко изложено, настоящият съдебен състав намира, че при постановяване на Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 10449 от 21.05.2019 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности”, главна дирекция „Финансов контрол” при ЦУ на НАП не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но е налице неправилно приложение на материалния закон, което да води до нейната поради незаконосъобразност.

По изложените съображения жалбата на [фирма] се явява основателна и като такава следва да се уважи.

При този изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК, претенцията на оспорващия за присъждане на направените по делото разноски се явява основателна и следва да се уважи, като се осъди ответника да ги заплати в размер на 50, 00 лв. – внесена държавна такса и 788,80 лв. внесено възнаграждение на вещото лице.

Водим от горното, Административният съд – С. град, Трето отделение, 8 – ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], Заповед № 10449 от 21.05.2019 г. за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ), издадена от Ж. И. А., на длъжност началник отдел „Оперативни дейности” – В. Т., главна дирекция „Финансов контрол” при ЦУ на НАП, потвърдена с решение № ГДФК – 57 от 18.06.2019 г. на директора на дирекция „Оперативни дейности“, ГД „Фискален контрол“.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 838,80 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд - в 14 -дневен срок, от съобщаването му.

СЪДИЯ: